

BUGADA AL POU. Desembre 2021

Cobrellit manresà

Una subscriptora resident a Barcelona ens envia a la nostra adreça electrònica la foto d'un cobrellit amb il·lustracions manresanes que li ha regalat la seva neboda. Fetes les investigacions oportunes, descobreixo que l'autora dels dibuixos és la Marta Grifell, col·laboradora durant força temps d'aquesta revista. que m'explica que els dibuixos els ha fet amb retolador per a teixits sobre tela blanca. Ah, i perquè tot plegat quedés més harmònic hi va fer la vora de color taronja. Una bona iniciativa *hand made* -com dirien els modernets- que qui sap si es podria plantejar com a souvenir de la ciutat en la fita de Manresa 2022.

Cartell multilingüe

Una altra foto de cartell, un clàssic d'aquest espai. Aquest cop un senyal de denúncia manual que indica la presència d'una bossa d'escombraries a la tanca immortalitzat per un amic. No cal ser gaire erudit per entendre que el rètol al costat de les deixalles vol posar-les com a exemple de mala praxi i reprèn l'acció acusant de garrí a l'autor de l'abocament il·legal. En principi, està escrit en quatre llengües. L'anglesa amb error ortogràfic: *pic* (com el que va amb la pala), en comptes de *pig* i, en el cas del francès, afegint una *u* innecessària a *cochon*. El multilingüisme, rigorós o no, és necessari si tenim en compte que a l'indret on està col·locat hi van a parar vehicles que deuen provenir de mig continent. La performance pròpia de Greta Thunberg està col·locada a l'enllaç que hi ha al camí de Viladordis per anar cap a Sant Fruitós, Súria i Sallent, a tocar de les pistes on s'aprèn a conduir.

Monòlit franquista, de cine

L'any 1961, Josep Rojas Miró, empresari cofundador de Mafrica i que, des del 1958 fins a 1985, dirigia el concessionari de vendes de vehicles Seat al carrer de la Séquia, va fer un regal a la seva dona, Anna Soler, fent construir un monòlit d'estètica franquista, de ciment i amb nou blocs de pedra, situat al passatge Soler de Lloberas. La construcció segueix en peu ja que el passatge és privat, des que l'Ajuntament va permetre a la família tapiar l'entrada des del carrer de la Séquia que donava directament a la carretera de Santpedor, on més tard també es va col·locar una tanca. Ara que l'últim videoclub que quedava viu, el De Cine, ha anunciat que plega i que el consistori ha informat d'importants canvis urbanístics a la zona, seria un bon moment per plantejar-se la reobertura del passatge, per afavorir els vianants i millorar la circulació del sector. El que caldria fer amb el monòlit en qüestió ho deixo a la vostra consideració.

Valderrobles?

Una usuària habitual de la Coordinadora de Jubilats i Pensionistes i àvida lectora del **Pou** m'informa que entre les properes i múltiples activitats que organitza l'entitat hi ha una sortida en dues etapes com reflecteix l'anunci publicat a *Regió7*. El primer dia l'itinerari és Manresa-Horta de Sant

Joan-Prat de Comte. La segona jornada, però, comença a Valderrobles (sic). Doncs no, ni Valerobles ni Valderrobles. En el català de la Franja, és Vall-de-roures i així consta en les publicacions de la seva comarca natural, el Matarranya.

Un cos de ball de luxe

L'acte de lliurament dels Premis Lacetània de les Arts i la Cultura d'aquest any va tenir dos guionistes de luxe: la dramaturga Sílvia Sanfeliu i el cap de Cultura del **Pou**, Jordi Estrada. I no van deixar passar l'oportunitat, als assajos, de retratar-se, damunt de l'escenari del Conservatori amb el cos de ball i la presentadora. La dansa va ser la gran protagonista de la gala i els ballarins, que apareixen a la foto, van ser molt aplaudits. Cal dir que la instantània és altament fraternal, ja que recull una parella i un trio de germans: el Guillem (ballarí) i la Mireia Cirera (presentadora), i l'Aina, l'Adrià i l'Ariadna Guitart, aquesta última creadora de les coreografies.

Sondheim, els Beatles i l'Oleguer Bisbal

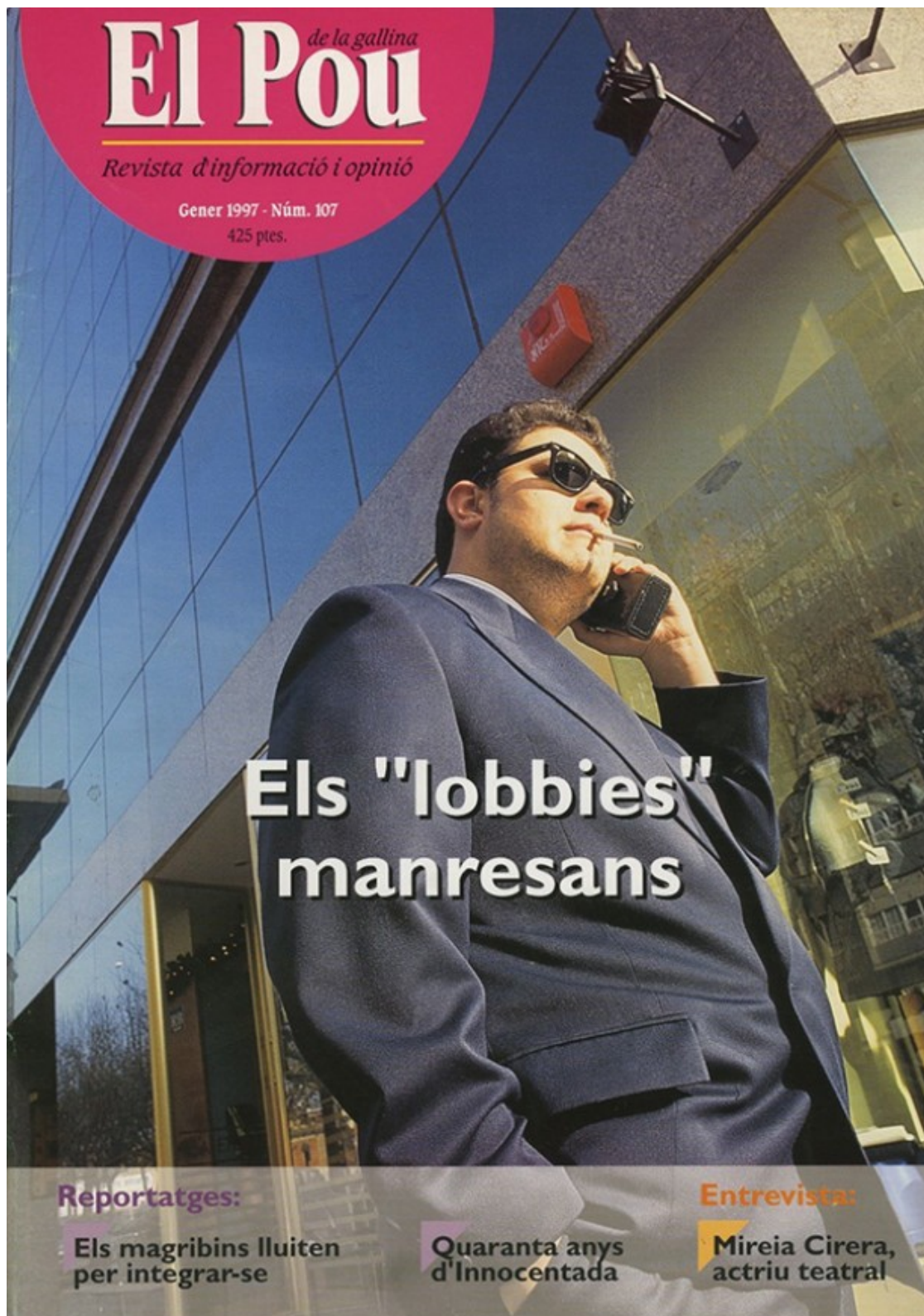
Continuant amb el talent manresà per a les arts escèniques, una amiga internauta em fa arribar una captura de pantalla del vídeo que l'actor i músic Xavier Mestres va penjar a Instagram com a homenatge al compositor de musicals nord-americà Stephen Sondheim, de qui es va saber la mort el 26 de novembre passat. Al clip, Mestres interpretava el tema central d'*Anyone can whistle*, un muntatge del desaparegut compositor basat en un llibre d'Arthur Laurents. Es dona la casualitat que el manresà està fent temporada al teatre La Latina de Madrid com a director musical d'una altra obra de Sondheim, *Golfus de Roma*, en un repartiment encapçalat per Carlos Latre i amb un elenc artístic i tècnic ple de catalans. A casa seva, a Barcelona, a part del teclat i el micròfon, podeu veure, al fons de la imatge, un prestatgeria on hi ha unes figuretes dels quatre Beatles, el seu grup de capçalera, justament al costat de l'estatueta que l'acredita com a guanyador de l'Oleguer Bisbal al manresà de més actualitat de l'any 2011.

Periodista polifacètic

Qui va encarnar, en carn i ossos, el personatge de còmic creat per Manel Fontdevila per al **Pou** va ser el nostre cap de redacció, Carles Claret, a *El musical d'en Bisbal, un manresà com cal*, del qual precisament Xavier Mestres signava la música. Això va ser el 2004, en un muntatge de Bodega Teatre en la 47a Innocentada de Manresa. Set anys abans, quan en tenia 19, apareixia a la portada del número d'aquesta revista corresponent al gener de 1997 (més informació a la secció *Fa 25 anys*, pàgina 4 d'aquest número). Allà encarnava un anònim *home de negocis*, representant d'algun possible lobby manresà. En realitat, però, l'amic Carles ha acabat fent, principalment, de

periodista, això sí, força polifacètic. El mateix Claret em recorda que la portada, amb fotografia de Francesc Rubí, es va immortalitzar al llavors nou edifici del Passeig que ocupava l'espai de l'antic cinema Catalunya d'inspiració molt *broker*. Anava abillat amb el vestit a mida que es va fer per fer de padrí de noces del seu germà i, el més curiós, sostenia un walkie-talkie cedit per Creu Roja Manresa, ja que, en aquella època, era força difícil trobar un telèfon mòbil.

Innocentada cinematogràfica

Continuant amb la faceta farandulera de l'amic Claret, m'informa que aquest any torna a firmar la dramaturgia de la 65a Innocentada, divuit anys després de protagonitzar-la, i que, si la pandèmia ho permet, es representarà al teatre Conservatori a finals de gener. Puc avançar-ne poca cosa. El Carles només em deixa dir que barreja dos àmbits de molta actualitat: la Manresa més cinematogràfica -el rodatge de *Marlowe*, amb Liam Neeson al Miami va despertar passions el dijous 25 de novembre- i l'any ignasià.